

חודש בחודש

בטאון "גבורת מרדכי" בית כנסת ומרכז קהילתי תורני

בס"ד כ"ד אלול - תשע"ד // גיליון 273 // רח' הרצוג 32 גבעתיים // www.gvurat-m.org // gvuratmordechai0013net.net // **עשינו:** חזן בן-דובב, יוסף ארמון, איילת סקסטין, רחוב פינקלשטיין, מיכל פרישטיק, יחזקאל פרנקל, יהודה תשובה // **צלתם:** רימת סואיטו // **עיצוב:** אורלי אליאס

ממה יש לפחד?

יראת הדין בימינו

- הרב אברהם וסרמן -

הביאה בהכרח ליראה גדולה יותר בימי הדין. פעמים רבות גרם המצב שהתפילה תתמקד בעיקר בפונטזה, כשהתפילה כלפי הקב"ה התמקדה בעיקר בתור "שר אוצר". אווירה שכזו אינה מוצלחת במיוחד, שכן התפילה אמורה בעיקר לרומם אותנו מעבר לצרכי "כאן ועכשיו".

חז"ל כבר העירו כנגד תופעה זו, באמרו "כל שיחתן של בריות אינה אלא על הארץ, וכל תפלתן של בריות אינה אלא על הארץ: מרי תעביד ארעא. מרי תצליח ארעא" (אדונונו, תצמיח הארץ יבולה, אדונונו תצליח את היבול). כל תפלתן של ישראל אינה אלא על-בית המקדש: מרי יתבטא בית מקדשא, מרי מיתבי בי מקדשא? (מדרש בראשית-רבה, נ"ב).

אלא שבעוד חז"ל יוצרים הבחנה בין ישראל המבקשים בית מקדש לבין העמים המבקשים רק פרנסה, הרי שבמשך השנים התופעה הזו

צ"ל: מאוריצי גוטליב

יהודים מתפללים בבית הכנסת ביום הכיפורים

ר ש הטוענים שאין אדם ירא היום מן הדין בימים נוראים, שהרי פרנסתו של אדם מסודרת על-פי רוב, גם הבריאות מפותחת כיום ותוחלת החיים גדלה. אם כן - ממה יש לפחד?

ראשית - יש להשיב כי גם בימינו מי יוכל להיות בטוח שלא תתקפנו ח"ו מחלה סופנית שאינה מבחינה בין צעיר לזקן? תאונות דרכים. או אירוע בטחוני?

לא זו בלבד, דווקא כיוון שתולדות החיים עלתה, המקרים הרבים של זקנה קשה, כואבת ומכבידה - המוארכת באמצעים מלאכותיים - הם רבים לאין ערוך ממה שהיו בעבר. דומה כי תפילת "אל תשליכנו לעת זקנה" מורגשת היום לא פחות מאשר בעבר, ושמא אף יותר. זו רק דוגמה אחת, יחס רבות נוספות.

נכון הוא, שבמשך מאות שנים המצב הכלכלי של יהודים רבים בעולם (ובמזרח

מערכת
"חודש בחודשו"
מברכת את
חברי הקהילה
ואת מתפללי
בית הכנסת
גבורת מרדכי
בברכת

שנה
טובה

המשך בעמ' 4 <<

גיליון מס' 273 עמ' 1

בית כנסת מרוקאי מפואר.

מועדון אחיזעו מודה למושיק גולדשטיין, ומשנה לראש העיר גבעתיים, ולאביחי ירום, ממלך מדור מורשת ישראל, על העמדת האוטובוס להסעת המטיילים. תודה מיוחדת לחנה שטרן, יו"ר המועדון, ששתנתה בהקפדה ובהשקעה מרובה כל פרט, והפיקה את הטיל המיוחל והמוצלח הזה. תודה לאחיה, ד"ר אריה מורנגשטרן, שהחנה והדירך את הטיל בטוב טעם ובחכמה מרתמת.

החסידי לרכוש את המגרש הסמוך לבית הכנסת הרבני²⁴ העתיק, כך נטע את היחסות לבית הכנסת שנקרא לימים על שמו. מצוידים ברה"ק היסטורי, המבטנן לבית כנסת "חורבן" המשווה. הם שם ויכוח להדרכתו המעניינת של ד"ר מורגנשטרן. ההפעלה מובנה המרשימים של הבניין (24) מ! וממהדו והחדר הארכיטקטוני. המבנה הוא שחזור מדויק של בית הכנסת שהחריבו הידרים אחרי מלחמת העצמאות.

טיפסנו ועלינו עד למרפסת המקיפה את כיפת בית הכנסת, והתפעלנו מהנוף הנשקף סביב. בהמשך עצרנו במלון "אלדן", להפסקת

קפה ומאפה. מקום מאוד מוצלח וגם טעים. מומלץ!

ביקרו גם במרכז למורשת יהדות צפון אפריקה. הבניין עוצב בסגנון הערססקות מבית ומוחוץ. התרשמנו גם מהמזרקה, המעטרת בפסיפס, מהגינות הנפלא. המוזיאון שוכן בשכונת מחנה ישראל, באחד הבתים

האותנטיים ששוחזר. אחד מחדרי הבית מציג

צילום: אהרן ונדרולדה

אהרן וגדרולדה

מממה יש לפחד/המשך מעמ' 1 <<

מכשולים? האם אתקדם ואחיה טוב יותר בין אדם למקום ולחברו? בשאלות אלו הדאיגו וידיאגו תמיד, והן ודאי לא השתנו בדורות האחרונים. אדרבא, הקשיים ההרואניים בימינו גדולים יותר ממה שהיה פעם. הפיתויים, הציצים, הזמניות לחטוא - הפכו להיות גדולים וזקפים - כי כמה מאשר היו פעם בחיך מוקד-של קצה האצבע, עלול אדם להגיע למחלות וטומאה והמפרקות.

יעקב פה יעקב שם/המשך מעמ' 3 <<

אמנות וחינוך גופני. בהמשך, במקביל לעבודתו במחל"ב ב"ס חתל אביב, בעד כמחנה מקצועי במכרז בני-עקיבא ובמחנה מומאלי ומקשיית במכרז גנים בפר"ל. ליעקב וחנה שלוש בנות: עיד' בת-שבע ברטוב, מיניית הברני ומיכל ירדוני. להם 9 נכדים מבהבתו ושמונה נכדים מהבן המאומץ. ואחלה, שנשא את גילה אדלר שגדלה בשכונתנו. הם סבא וסבתא פעילים מאוד ומעוררים מאוד בחיי הנכד והנכדה. אומר יעקב: "מאמי למדתי והפנמתי מרי כוחה של הנתינה ועוצמת ההתנדבות. מאבי מורי פסגתי ציונות ואת חשיבות התרומה למדינה. ועל סבא אחיה אסיר תודה להם כל יומי".

יוסף ארגמן

תנחומים

- ליגאל סבג על פטירת אביו
- לייכט על פטירת אביו
- לזאב רץ על פטירת אמו
- למשפ' טוכפלד על פטירת הדודה
- לטוביה מרגלית על פטירת אחותו

ביטאון המרכז הקהילתי תורני בית כנסת "גבורת מרדכי" | כ"ד באלול - תשע"ד

חודש בחודשו עמ' 12

בצוק איתנו שניים מבני הקהילה שהשתתפו במבצע מספרים על הלחימה מנקודת מבט אישית

בקיץ שוב חווינו מלחמה. גם הפעם העורף היה חזית. אזעקות וירידות למקלטם שוב הפכו שגרת חיים. כמה מבני הקהילה נטלו חלק פעיל במבצע 'צוק איתן'. רס"ן דורון טואטור, רס"ן (מיל.) עופר נוי טייס חיל האוויר ורס"מ יעקב אברך שרתו בתפקידי מטה. שניים מבני הקהילה שלחמו בתוך עזה שיתפו אותנו במעט מהדברים שחוו.

יעקב פרנקל

סג"מ יעקב משרת כראש מדור סיור בגדוד הסיור של גולני. הוא סיפר: "היינו בשבוע ניווטים בדרום כשהחלו הקסאמים 'לטפס'. אמרתי למ"פ: 'את' שבווע הניווטים הזה אנחנו לא מסיימים'. ואכן, תוך כמה ימים הוקפצנו למלחמה. לאחר כמה דחיות וביטולים - סוף סוף: נכנסים. הייתי מפקד 'נמ"ר' [נגמ"ש מרכבה] ונכנסנו לפאתי עזה, לשכונת סאג'עיייה. היו שם המון כלים, ענני אבק וקולות נפץ מכל עבר. הגענו לבית עליי חיינו צריכים להשתלט. כדי להימנע מסכנת מלכוד בא דחפור 0-9 ופער עבירו פתח כניסה. בתוך זמן קצר הבית חטף R.P.G. וקיבלתי קריאה

מסד"סטים וספרים שפינקו אותנו. "חטיבת גולני ביצעה את משימותיה. היא שילמה מחיר יקר, אך העבירה את המסר שאין משימה שהחטיבה לא תוביל. מלחמה זה לא דבר נחמד - אבל החיילים לחמו כמו נמרים", מסכם יעקב.

אביה גולדפרב

אביה, בוגר ישיבת ההסדר בקרית-שמונה שירת בצנחנים. כיום הוא לומד בישיבה של הרב גנץ בת"א ומשלב לימוד קורסים במתמטיקה באוניברסיטה הפתוחה. כבר ביום שהחל המבצע האווירי הוא גויס למילואים עם הצנחנים וצורף ליחידות הלוחמות בגזרת חאן יונס. הכוח שלו פעל על נמ"ש 'אכזרית' ומשימות: פינוי פצועים. מספר אביה: "ברוך ה', היינו כמעט מחוסרי עבודה. לכווחות אותם ליוויו כמעט ולא היו נפגעים".

אביה התרשם במיוחד משיטת הפעולה של החי"ר עם חיל-האוויר, וכן עם כוחות השריון, ההנדסה והארטילריה, לצד שת"פ עם לוחמי היחידות המיוחדות. "ראינו את צה"ל במלוא העוצמה".

אביה מבקש להעביר את התרשמותו מחיילי הצנחנים הסדירים: "החברה האלה לא ראו את הבית מאז תחילת מבצע החיפוש אחר שלושת הנערים החטופים ובהמשך לאורך כל המלחמה. סך הכול כחודש וחצי. למרות זאת, מצב הרוח שלהם היה טוב מאוד והם היו נחושים להמשיך בלחימה ככל שיידרש".

אחד הדברים החשובים ביותר לחייל הוא המודעות לדאגה של ההורים: "מכיוון שהפלאפונים לא היו עלינו, יכולנו ליצור קשר עם ההורים רק שצינאו מחוץ לגדר

סג"מ יעקב פרנקל

הרצועה. אבל היו איתנו מילואימניקים שלא כל כך הקפידו על ההוראה לא להכניס מכשירים סלולאריים לשטח. כך יכולנו להתעדכן בקורה בעורף ולעדכן את ההורים שהכול בסדר".

ובקשר לעורף: "בהחלט יכולנו לפתוח סניף של 'סופרפארם' מכל המוצרים שקיבלנו מהאזרחים. היה שם מכל טוב ובשפע גדול. זה היה מאוד מרגש. חשנו את החיבור בין החזית לעורף".

אביה גולדפרב

יעקב פה, יעקב שם

בגיל 67 חברנו רס"מ יעקב אברך היה הראשון שגויס לפיקוד העורף והאחרון ששוחרר. דיוקנו של המתנדב המתמיד

יעקב אברך נולד בתל אביב כילד היפר אקטיבי. בלי עין הרע, הוא עדיין כזה גם בגיל 67. הוא מתנדב לכל מקום שאפשר: צבא, משטרה, פיקוח תנועה, בנק הדם בתל השומר ועוד. הוא תמיד "פה" ותמיד "שם". סוג של קולברניק ואנרג'יזר. תמיד מחייך. תמיד נכון לסייע. במילואים נבחר פעמיים כחייל מצטיין.

רס"מ יעקב אברך

במבצע "צוק איתן", ובגילו המתקדם, רס"ם (רב סמל מתקדם) אברך היה הראשון שגויס כמפקד מחנה נפת השפלה של פיקוד העורף. הוא גם היה האחרון שהשתחרר, אחרי 36 ימים (אבל, כשהופרה הפסקת האש - גויס שוב). בנפה שלו בדרום היו עיקר הנפילות. עוד לפני המבצע נבחרה הנפה כמצטיינת ארצית של הפיקוד. כל חייו יי יעקב לאור המשפט שהנחילו לו אביו ואמו: "איהו עשיר, השמח בחלקו". (ח' פתוחה). לאמור: מי שחולק לאחרים). כזה היה בכל השנים מאז הגיע לקהילתנו מבני ברק ב-1980 עם רעייתו חנה, שלוש בנותיהם והבן שאימצו. הוא כיהן בכל הוועדות האפשריות בבית הכנסת, כחבר

וכיו"ר הנהלת העמותה. השתתף במרבית הפעילויות. בשנים הקשות (2000-2002) היה יו"ר הנהלת הקהילה והוציא, יחד עם חברים אחרים את עגלת הקהילה מהבזיז הכספי. בכל השנים הללו עמדה לצדו רעייתו חנה, כעור של ממש, על אף עבודתה התובענית בחינוך המיוחד בבני ברק. כיום הוא משמש כאב הבית של "גבורת מרדכי". עוסק בתחזוקת המקום והמעטפת. מייד עם שחרורו מהמילואים החל בשיפוץ מערכת המיזוג הישנה של בית הכנסת לקראת החגים הקרבים. נעשה מאמץ להספיק ולהתקין ונשי יחידות מיזוג חדשות בעזרת נשים. לצד כל אלה המשיך להתנדב במדים ביחידה המיוחדת של משטרת התנועה ובכל מקום אפשרי אחר. במשטרה הוא אף משמש איש גל בקורסי ההדרכה במרחב דן. יעקב אברך גדל ברמת הטייסים עם אחותו ואחיו הצעיר. אמו הייתה מורה ואשת חינוך. אביו - עובד משרד הביטחון. לפני קום המדינה היה נוטר וחבר ה"הגנה". מכיתה ג' עד ו' למד יעקב באותה כיתה עם חנה בבית"ס עציון. הוא מעיד כי הרבה למשוך בצמתה ואף הציק לה. אך הרומן - שלא היה - הסתיים עם החלטת הוריו לעבור לבני ברק. לטעמם, בית הספר לא היה מספיק דתי. בהמשך, בהשפעת חבר, עבר ללמוד בישיבה התיכונית בצפת. בצבא שירת בתותחנים כמש"ק סיור וקשר ועסק גם בנשיא הלוחמה האלקטרונית. במילואים גויס ליחידות החיל שפעלו בהרכבים מיוחדים. בהרכבים הללו, כשהוא נושא עמו דרך קבע תרמיל מלא ממתקים לחיילים, השתתף בכל המלחמות ובכל המבצעים מאז ששת הימים.

ב-1992 שוחרר משירות מילואים, אך גויס בהתנדבות לפיקוד העורף. אחר כך שב לשירות רציף ופעיל בחיל והוא נמצא בו עד היום. בשנת 2003 נבחר כמצטיין אלוף במחוז המרכז, אחר כך זכה בתואר חייל מצטיין באותו מחוז. הוא מילא תפקידים שונים בבסיס ההדרכה החילי. בין השאר היה קצין ניהול של קורס מפקדי נפות. יעקב הוא בוגר סמינר למורים. למד בקורסים אקדמיים באוניברסיטאות ת"א וירושלים. מכיוון שמעולם לא היה לו "חציפליש" (בשר ישיבה על כיסא) השתוקק לטעום מזה וגם מזה. הוא לקח השתלמויות רבות בתחומי ניהול, חינוך, קורסים למנהלי מוסדות חינוך וכן קורסים במכון וינגייט בהם חושמך לחיות מורה לחינוך גופני. בראשית הקריירה החינוכית שלו לימד שנתיים בדימונה. כבר שם בגיל צעיר מאוד הפך סגן מנהל. בנוסף למקצועות כלליים לימד צילום, מעבדות,

שנה חדשה, חשיבה חדשה דרוש צח"ם חדש לעזה

- יוסף ארגמן -

"פענע" השיב לה ר' שמואל "בושה וחרפה, שזוג זקנים קמים באמצע הלילה ומבקשים אוכל... בכלל, ראוי להשתחרר מהחשיבה הנוסטלגית המטעה בקסמיה, שכביכול "פעם היה יותר טוב", למרות שוודאי נוכל לזכור דברים טובים שהיו ואינם, אלא שמן הצד האחר דברים רבים השתנו לטובה לעומת מה שהיה בעבר. שמו יש כאן סיבה נוספת לקרוא מגילת קהלת, לפי המנהג האשכנזי בשבת חוה"מ"ס. שכבר אמר החכם מכל אדם, "אל תאמרו מה היה לימים הראשונים שהיו טובים מאלה, כי לא מחכמה שאלת על זה". כלומר, אל תשווה עצמך לדורות שעברו ביחס שלהם לימים נוראים שזה עתה נסתיימו.

מה באמת נדרש מאתנו? בכיות בנוסח אבותינו? דמעות בנוסח סבתותינו? ובכן, הבכי בתפילה הוא מאוד חשוב, בייחוד בימים נוראים כפי שכבר הביאו הפוסקים בשם האר"י, שזה סימן לתעוררות בתשובה. אך עדיין אין זה העיקר. את העיקר מבטא הפסוק שבקהלת "סוף דבר הכל נשמע את האלוהים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם". יראת-שמים היא גולת הכותרת של כל הדיון העמוק שהוא מנהל לאורך כל הספר. לכן, אף שאנו מתפללים "זכורנו לחיים", "כתבנו בספר רפואה", פרנסה ועוד - אין אלה יכולים למלא את מרכז שאיפותינו. שהרי חיינו אינם מסתכמים במילוי הצרכים הפיזיים. אם זהו מוקד הבקשות, אם זה מחולל היראה והצורך בתפילה - אנו מחמיצים את החלק המרכזי והעיקרי בשאיפות שלנו בכלל ובימי הדין בפרט, ובמטרה לשמה נועדו. איננו מבקשים חיים בעלמא, אלא חיים של תוכן ומשמעות: כתבנו בספר זכויות, כתבנו בספר סליחה ומחילה. אנו מבקשים "ובכן תן פחדך... ויראוך כל המעשים וישתחוו לפניך כל הברואים ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם". אין מטרה לחיים כשהם לעצמם, אלא כשהם מלאים בתוכן של קדושה וקריבת-אלוקים.

הרב אליהו דסלר (מכתב מאליהו ב, 64-62) מסביר שלפי דעת בעלי-ההוספות, הרי שבעשיית נחתן גזר-דינו הרוחני של אדם למשך השנה - כיצד תראה הרוחניות שלו. האם יזכה לקרבת אלוהים או ח"י יתרחק הימנו. מתוך כך נגזר עליו גם כיצד יראה הצד הגשמי של חיו, בהתאמה למצב הרוחני. עיקר הפחד הראוי לאדם מיישראל הוא: כיצד תראה הרוחניות שלי? מה יהיה תוכן חיי בשנה הבאה? האם אתגבר על

המשך בעמ' 12

צילום: Jack Guez / EPA

צילום: AP/Imagoe/REX

הטילים והפצצות" חסרות ההבחנה, כי זו הדרך הנכונה ביותר - ואולי האולטימטיבית - להתמודד עם הכעס והעצבים שמעוררת מורסת עזה. אלא שמהלך כזה לא קרה ב"צוק איתן" וספק אם יקרה בעתיד הנראה לעין. ההבדל בין אז (67') להיום אינו בתנאי השטח, וגם לא במלכודות ובמנהרות שהחמאס בנה עליו. ההבדל הוא בהימנעות, בהפליטים, המנטאלי והמוסרי. לא נעים להודות, אבל שלטון החמאס בעזה הפך את המאבק על טריטוריה להתנגשות בין דתות. הוא יצר סוג של מדינת טרור ג'יהדיסטית. הוא הצליח להתארגן ולהתבסס בה היטב. עלה בידו להצטייד בנשק מתקדם - זו או מתוצרת עצמית - על אף הניסיונות הבלתי פוסקים של ישראל לפגוע במקורות הייצור והאספקה שלו. הוא הפיק לקחים נכונים מסבבי המבצעים נגדו. הוא הצליח לבנות,

המשך בעמ' 6

מכתב פרידה לא לגמרי

השוטף העליון בדיומו, חבר קהילתנו עשרות שנים, משנה כתובת

השוטף מנחם אילן

ב ערב פסח מלאו ארבעים ושש שנים למגוריו בגבעתיים. לא הכרנו את גבעתיים לפני כן והתעניינו האם נוכל לגדל את ילדינו בסביבה זו. לאחר שהתברר לנו שברחוב הרב הרצוג יש שיכון דתי, שוב לא היססנו ורכשנו דירה ברחוב זה. תל-אביבים לשעבר נדמה היה לנו שמשמ יצאנו אל מחוץ לעיר ואנו משתתפים בבניין הארץ. סלילתו של רחוב הרב הרצוג בדיוק הסתיימה. רחוב משמר

הירדן עדיין לא היה סלול והשטח המוכנה שטח 9 היה מוכסה כולו צמחיית פרא. מאז הסביבה כולה שנתה צורה. התווספו בתים ובתוכם גם מספר לא מבוטל של מגדלים. כבישים נסללו ואפילו קניון נבנה ברחוב רבין שהיה בשעתו מעין תעלה מוזנחת. גם האוכלוסייה התבגרה. כשמיטיילים ברחוב פוגשים לא אחת קשיש או קשישה הנעזרים במטפל או מטפלת. לעתים קרובות גם פוגשים אנשים הנעזרים בהליכון או בכיסא גלגלים. השינויים לא פסחו גם עליו. ארבעים ושש שנים הם תקופה משמעותית בחיי אדם. גדלנו כאן ילדים. בנו ילד נולד בעת מגורינו כאן. חגגנו מסיבות בני זכנות מצווה וגם השאנו שלושה ילדים בתוך התקופה הזאת. עתה הגענו למסקנה, לאחר שיקול, כי כעשור התשיעי לחיינו ראוי לנו לעשות שינוי והחלטנו לעבור לדור מוגן בבית הורים של יוצאי הולנד בהרצליה. (רעייתו היא יוצאת הולנד). לא בלב קל אנו עוזבים את גבעתיים, הסיבה היעקירית לכך שאנו עוזבים ברגשות מעורבים היא שאנו נאלצים להיפרד מקהילת גבורת מרכזי. לא מיד עם בואנו לגבעתיים נעשינו חברים בקהילה. היות ואני רגיל להתפלל בנוסח אשכנז, התפללתי קודם ברמת-חן ואח"כ בתל-גנים בבתי כנסת הנוהגים לפי נוסח אשכנז. אבל מדי פעם התפללתי גם בבית הכנסת של השיכון שנקרא מאוחר יותר על שם מרכזי ינאי ז"ל. לאחר שמרכזי נפל במלחמת יום הכיפורים. התחלתי להתפלל שם בקביעות בערבי שבתות, לאחר שהחלו בבניית בית הכנסת וכבר התפללו בקומת המרתף, קומה שהיא היום בחלקה מקלט ובחלקה אולם "בית אהרן". בינתיים גם רכשנו לנו חברים וידידים בתוך הקהילה והשתתפנו בחיי החברה שלה. (כמה מתושבי השיכון כבר הכרנו לפני בואנו לגבעתיים). חברים מן המניין בקהילה נעשינו מיד לאחר שבנו איליאב עלה לתורה בשבת ר"ח אלול שנת תשל"ח, כחתן, לפני נישואיו לחגית בת אברהם ומרגלית אשר, אף הם חברי הקהילה. מני אז, התפתחה הקהילה ושגשגה הן במובן הגשמי והן בחיי התרבות. נבנה בית כנסת, שהוא מופאר לפי כל אמות מידה, לא במעט בזכותו של מר אליעזר ינאי, אביו של מרכזי ז"ל, שהקדיש מאונו ומהונו לפיתוח בית הכנסת שהפך להיות מרכז קהילתי תורני תוסס ופעיל המשפיע על הסביבה כולה. גם רב נתמנה לקהילה, רב חרוץ ונמרץ המקובל על הכול, ובזכותו ובזכות התנדבותם של חברים, תלמידי חכמים מלומדים, מתקיימים בבית הכנסת שיעורים בכל מקצועות היהדות במשך כל ימות השבוע. בנוסף לכך מתקיימות פעילות חברתית ענפה. כאן ראוי להזכיר את פעילותו של מועדון אחיעזר, שחברנו יהושע בן-זאב ז"ל הקדיש ממנו וכישוריו לפיתוחו. ישר כוח לחברות הבדל"א הממשיכות לנהל לטובת הציבור כולו ולא רק לטובת חברי הקהילה. הפעילות לא מסתכמת בהרצאה השבועית במסגרת המועדון אלא גם בטיולים שאורגנו מדי פעם. מטבע הדברים דור הולך ודור בא, אבל תמיד נמצאו חברים שהיו מוכנים להקדיש מזמנם לפיתוח בית הכנסת. בימיו של הרב ר' חיים הלפרין כל העוסקים במלאכת קודש זו. כמוכן שברבות השנים היו לחברים שונים גם אירועים עצומים, אבל דווקא בהזדמנויות אלו התגלתה החברה התומכת שבקהילתנו במלוא תכונותיה הטובות. לכל אלו נתנגע. אבל אנו מנהגמים בואת שבמשך תקופה ארוכה יחסית זכינו להיות חברים בקהילה מיוחדת זו, ששררה עליה רוח של "אהבה אחווה ושלוש ורעות". נשתדל לשמור על קשר.

בברכת שנה טובה וכתובה וחתימה טובה לשנת תשע"ה הבאה עלינו לטובה.

מנחם אילן

ט"ו מנ"א תשע"ד, (11 באוגוסט 2014)

דרוש צח"ם חדש/המשך מעמ' 5 <<

בתנאי מחתרת, מערך רקטי ראוי ומסוכן, לצד מערך משוכלל של אלפי מנהרות תקיפה, קשר ולחימה בנוסח צפון קוריאא וצפון וייטנאם, והכי גרוע: הוא מעז לטעון לעקרונות ההדדיות מול כל פעולה ישראלית. החמאס ניצל את חוכמת המסכן ואת הדיספרופורציה הצבאית, כדי ליצור לעצמו מערך מגננה פוליטי בעולם. הוא הכריח את ישראל לקחת את המערך הזה בחשבון בכל צעד וצעד מול הרצועה. מנהיגי החמאס הצליחו לשמר את המשמעת של ציבור התושבים, אם מפחד ואם מתוך הזדהות. הם גם נחושים - כמה מרגיז - להקים מדינת חמאס על כל שטח מדינת ישראל, לכן אין על מה לדבר איתם. מדינת ישראל יודעת להילחם בטורר, אבל עדיין אין לה טכניקה חכמה להילחם במדינת טורר.

סביב הדמים המשותקים שני שלישים מהמדינה הופכים מסוכנים והרסניים יותר ויותר. לכן ישראל מחויבת להיכנס להלוך מחשבה חדש בשאלה מה לעשות עם עזה. החשיבה החדשה מכונה "השיבה מילה". עיקרה: אין שופטים אירועים על פי תרחישי עבר, כי אלה כבר אינם רלוונטיים. וכשם שהמשטרה נוהגת להקים צוות חקירה מיוחד חדש (צח"ם) כל אימת שהחקירה רצח מגיעה למבוי סתום, כך צריכה גם המדינה לגייס צח"ם חדש ובו אנשים בעלי ראייה אחרת בשאלה כיצד לטפל במפלצת שגדלה מעבר לגדר. יהיה עליהם לזכור את אמירתו של נפוליון: "החוקים ששילט בנסיכות הון, מבוטלים על ידי נסיכות חדשות..."

הפרובול שתיקן הל לקח אותו קרימה

...בעניין שמיטת כספים

- שלום סנדיק -

שמיטת כספים היא רעיון נפלא. אחת לשבע שנים יכול הלווה להשתחרר ממעמסת החובות הרובצת עליו כעול כבד, ולפתוח דף חדש בחייו. האביון משתקם והפערים בחברה מצטמצמים. עין טובה ולב פתוח יוצרים גם אווירה חברתית חדשה. על רקע הכלכלה המודרנית, הרעיון נראה, לכאורה, אוטופי ולא שיש. הכלכלה החדשה בנויה הרע על אשראי זמין. האשראי הוא התמצן של הכלכלה ובלעדיו אין מסחר ותעשייה. משמעותה המעשית של שמיטת כספים עולה להיות אי פירעון חובות מצד בעלי הון שלקחו אשראי וגרפו רווחים נאים. הם אף עלולים לנצל את המלווים ולנשל אותם מכל רכושם. כדוגמה אפשר להביא את הבנקים: בקץ שנת שמיטה עלולים הבנקים להודיע לכל לקוחותיהם שכל ההשקעות שהשטמו וכן נישאר כולנו חסרי כל. האם התורה ציוותה על ניצול ועושק כה חמורים?

לא כך. חשוב לדעת שהמנגנון למניעת ניצול היה עד לפני תקנת הלל. אבל הוא לקח אותו קדימה. הפרובול, שתיקן הלל, נועד למנוע מהלווה להשתמש מחיובו. אומנם התורה לא הבחינה במפורש בין הלוואות מסחריות להלוואות צרכניות, אולם אי אפשר להתעלם ממהותה של שמיטת הכספים המכוונת כולה לאביון. מטרתה העיקרית של המצווה היא החמלה על האביון ולא התעשרות קלה על חשבון התרוששות של המלווים. המנגנון למניעת העושק נרמז בתורה בכך שהציווי נאמר בלשון יחיד, וכפי שנדרש בספר: "תשמיט ירך- ירך תשמיט ולא המוסר שטרותיו לבית דין, לפיכך תיקן הלל פרוכבול מפני תיקון העולם". לפני תקנת הלל, מי שרצה שחובותיו ייגבו, היה מוסר בפוהל את שטרותיו לבית דין, ובית דין היה גובה את החוב.

מגבול מצרים לגבול רמת-גן

- מיכל פרישטיק -

ישראל ורחלי שטיינמן וארבעת ילדיהם הגיעו לקהילתנו לפני כשנה מ"בני נצרים", ישוב בגבול מצרים. במהלך השנה הם התערו היטב בכל פעילויות הקהילה ובית הכנסת. ישראל, 33, בני ברק במקור. לפני שחזר למרכז עשה "סיבוב גדול". הוא למד 14 שנה הן בישיבה לצעירים - מרכז הרב והן בישיבת "הר המור". במהלך לימודיו הכיר את רחלי, 32, גדלה בשכונת רמות בירושלים. למדה בבית הספר חורב. עשתה שירות לאומי בבית הספר שבבית"ח "אסף הרופא". למדה הוראה במכללת בית וגן. הייתה מורה בירושלים. חמש שנים לימדה ילדים שסובלים מפגור. בתחילה גרו בקריית יובל. אחר כך עברו ל"בני נצרים", אז יישוב בהקמה שנועד לאכלס מפוני גוש קטיף. האזור נמצא קילומטר אחד מגבול מצרים. בתחילה הצטרפו לקהילת בני נצרים ביישוב יבול, כאתר זמני. "התערינו שם בקהילה מאוד

חמה. במשך שנתיים גרנו עם כל היישוב ביבול. אחרי שנתיים חווינו שנת מעבר בין יבול ליישוב הקבע. היו שם 100 משפחות. המעבר היה הדרגתי, אבל לא חלק. לא כולם עברו יחד. היו קשיים. אבל למדנו שם הרבה על פשטות וחמימות לצד דבקות במשימה. המשימה הייתה להקים יישוב נורמאלי, עם סניף בני-עקיבא, בתי ספר וכד' ישראל היה מעורב בהקמת הישיבה התיכונית במקום ואף היה מנהל המוסד. "היו חודשים שלא היו משכורות. ראינו מה שוות ההבטחות למפוני גוש קטיף". הוא צבר ניסיון ניהולי ובהמשך קיבל לניהול גם את האולפנה המקומית. רחלי החלה לעבוד כמורה בבית הספר, שם גם גילו את כשרונה כמורה לחינוך מיוחד.

"הילדים גדלו במרחבים, גרנו כמובן בבית קרקע והילדים הלכו תמיד יחפים על החול". לאחר 4 שנים חיפשו בני הזוג אתגר חדש. "לקחנו משימה חדשה: לחיות עם כל עם ישראל - זקנים וצעירים, חילוניים ודתיים, רוסים ועדות. היה חשוב לנו דווקא מקום במרכז". התחנה הראשונה הייתה גבעתיים. חברנו עמרים סבן היה החברותא של ישראל בישיבת הר המור. משפחת שטיינמן התארחת שבת בקהילה וראתה כי טוב. כמה שבתות ניסו גם מקום אחר "ולא היה מה להשוות לגבעתיים. בסיעתה דשמיא מצאנו דירה של משפחה מהקהילה שמצאה לנכון אפילו לבוא לקראתנו במחיר".

כיום ישראל הוא מנכ"ל ועד מקומי ביישוב רבבה ("מחיר היישוב") ומדי יום נמצא על הקו רבבה-גבעתיים. רחלי תתחיל השנה

<< המשך בעמ' 10 >>

צילום: רינת סואיט

משפחת שטיינמן בגבעתיים

הסופר חיים באר בהופעת אורח ב"גבורת מרדכי"

צילום: יוסי אלוני

הסופר חיים באר, מחשובי הסופרים בישראל, הופיע ערב יום ירושלים באולם "בית אהרן" בגבורת מרדכי. ערב העיון הוקדש לזכרו של אורי וקסלר ז"ל, שהיה יו"ר הקהילה. בפני אולם גדוש בחברי הקהילה ובתושבי האזור ששמעו על האירוע, פרס באר שרשרת של סיפורים ירושלמיים, רובם מימי ילדותו בשכונת מאה שערים.

הוא הציג, בדמע ובחיוך, שורה של אישים ירושלמיים, בהם רבנים חשובים וגם דמויות אוויר מוכרות מהוו הרחוב, אותן הכיר במהלך השנים. הוא סיפר על בן דודו, שהחיים הובילו אותו לתפקיד בכיר בסי.אי.אי, "המוסד" האמריקאי, על אבי האסירים, ר' אריה לוי, שהסדיר לאביונים את חשבון המכולת שלהם. על הסבתא של סבתו, שכלידה הייתה הניצולה היחידה במשפחתה מרעש האדמה בצפת בשנת 1835 וממנה צמח שבט שלם, ועל שלושה מחרדי ירושלים שהמירו את דתם לנצרות אחרי שנזכרה תוחלתם לבוא המשיח בשנת 1840. אחד מהם היה קרוב משפחתו. באר ספד לאורי ז"ל, יליד ירושלים, ואמר כי שיקף בדמותו את איכויותיו של ירושלמי אמיתי.

"הלומותיהם" חיים באר
ספרו החדש
של חיים באר
שיצא לאור השנה

אנשים מתוקים

מחלקי הסוכריות לילדי בית הכנסת
בהיכון לקראת החגים

- רוזי פיקלשטיין -

מנהג חלוקת הסוכריות לילדי בית הכנסת הוא עתיק וחכם. כך נוהגים ליצור אצל הקטנים קשר בין התפילה לטעם המתוק של הממתק. כלשון הרמב"ם על נער קטן שאינו מבין את התועלת שבלימוד: "ויכרח המלמד... לרזו על הלימוד בדבר האהוב אצלו למיעוט שניז ויאמר לו: 'למד, ואתן לך אגוזים או תאנים, או אשלם לך חתיכת סוכר'". כבר עשרות שנים מינהג חלוקת הסוכריות רווח ב"גבורת מרדכי" ומשמח את הילדים ואת המבוגרים. הנה סיפורם של כמה מהמחלקים, המתמידים בתפקידם עשרות שנים ואינם מוותרים.

טוביה מרגלית הוא "סבא בזוקה". הוא החליף בתפקיד את סבא ישראל שאמון, אביו של סא"ל ספי שאמון ז"ל, שנהג לחלק מסטיקים. לאחר "פטירתו", מספר טוביה, "קפצתי" על המצווה והפכתי למחלק המסטיקים. אני שמח לעשות את המצווה ולשמח את הילדים. אני מסתובב עם שקית של בזוקות ומחלק בעוד מקומות ובתי כנסת. כשהוא נפקד מבית הכנסת דואג טוביה להעביר את החלוקה למשנהו

"חשוב לי לציין שיש לי כמה סוגים", אומר ארני בטוב לב. "אני אוכל ללא סוכר, אבל יש לי גם ג'לי בטעמים לצעירים; סוכריות קשות "יוגוסה" לגדולים; סוכריות ללא סוכר; ובד"צים כי יש הורים שביקשו "רק בד"צ!". ארני יודע מה כל אחד אוהב ומי אוכל מה, כולל אמהות הילדים. הוא אומר: "זכזכות החלוקה אני זוכה להכיר את הילדים, את האופי, החיוך ואת האמירה האישית של כל ילד. חלקם באים עם חיוך מאוזן לאוזן. חלקם מוחייכים בעיניים. הכי חשוב לי שיגידו "תודה" (עניין של חינוך) ושלא יבקשו כאשר הרב מדבר. יש ילדים שבאופן קבוע "נופלת להם הסוכרייה" ומבקשים עוד אחת, יש "בררנים" ונאלצו ש"מה שיוצא אני מרוצה". זה מצחיק וממחם את הלב כאחד". יש ציין שמה שלא נאכל (סוכריות ג'לי לימון), נאסף אל "תיק העבודה" של ארני (תיק הטלית) והנהנים הם חבריה לעבודה של אשתו, תהילה. "החינוך של הילדים עושה לי את הכל!" אומר ארני באהבה רבה.

שמעון שטרסברג מחלק סוכריות מזה 30 שנה. לדבריו, הייתה תקופה בה היה המחלק היחיד בבית הכנסת. "כשהייתי ילד", הוא אומר, "חילקו לי סוכריות, בוטנים ותמרים, היום הילדים אוהבים טופי". "הילדים יודעים שממני מבקשים רק פעם אחת. לא יותר. מכיוון שאיני רוצה להרגיז את ההורים שדואגים לשיני ילדיהם". היום עקב ריבוי מחלקי הסוכריות בבית הכנסת, השקית של שמעון מספיקה לכמה שבועות. "לעיתים הילדים מקנאים אחד בשני ורבים ובאים אליי כדי שאתן שוב. אז אני נותן. זה הובי נחמד שמשמח אותי ומונהג את הילדים".

איש מתוק! רחמים ספרדי, חבר חדש בבית הכנסת, גם הוא בין המחלקים (המומוחיות שלו: סוכריות על מקל). אלא שבזמן הקצר במהלכו הוכנה הכתבה, לא ניתן היה להשיגו. גם לו מגיעה, כנראה, חופשה. שיהיה לכם מתוק מתוק ותתחדש על כולנו שנה טובה ומתוקה!!

אליהו (ארני) ארנפלד מחלק סוכריות כבר שנים רבות. גם אביו נהג לחלק סוכריות. עד לפני כעשר שנים היה ארני מחזיק בכיס רק כמה סוכריות ומחלק לכמה ילדים. אט אט, ברוך ה', התרחבה חבורת הילדים ובמקביל גדלו גם הכיסים של ארני ובית החרושת לסוכריות שבביתו.

רענון נהלים בנות מצווה כבני מצווה

מקובל בעם ישראל, בני-מצווה בקהילתנו זוכים לתשומת לב רבה - עלייה לתורה, קריאת הפרשה, וברכה מפי הרב בנוכחות כל הציבור. גם נערים המגיעים מחוץ לקהילה זוכים לכבוד לא פחות. מועצת העמותה החליטה שיש לציין באופן קבוע גם את הגעתן של בנות הקהילה לגיל מצווה, כפי שנעשה כמה פעמים בעבר, וזאת כדי לבטא את המסר שנוכחותן בבית הכנסת רצויה וחשובה באותה מידה.

הדממות לחדש את הנהל נקרתה אצלנו בשבת הגדול, עם היותה של נעה-רחל רונן לבת מצווה. אביה, משה, עלה לתורה וביקר אותה, הרב אדרי, הרב הראשי לגבעתיים, שנשא דרשה לכבוד שבת הגדול, ציין אותה ואת משפחתה יחד עם אסף קליק, שחגג בר-מצווה באותה שבת. שני הילדים קיבלו ספרים, תשורה מבית הכנסת, כנהוג זה שנים אחדות. המועצה מבקשת מחברים בקהילה שבותיהם עומדות להגיע לגיל 12 לעדכן את איילת סקסטין לפחות חודש מראש, על-מנת שנוכל לחגוג את האירוע באופן מכובד. בנוסף לכך, עקב ריבוי השמחות ב"ה, חברים המתעתדים לחגוג את בר המצווה של בניהם בבית הכנסת, מתבקשים להודיע על כך לעניית גולדפר בשנה מראש, כדי למנוע התנגשויות עם אירועים אחרים, על כל האי-נעימות הכרוכה בהן. ירבו שמחות בישראל!

איילת סקסטין

מהרצוג להרצוג

55 שנה לפטירת הרב יצחק הלוי הרצוג

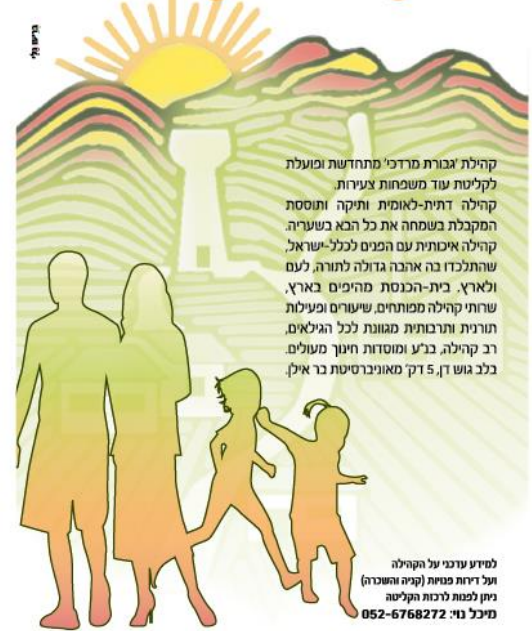
במלאת 55 שנה לפטירתו של הרב הראשי הראשון של מדינת-ישראל, יצחק הלוי הרצוג זצ"ל, התקיים ב"גבורת מרדכי" ערב עיון מיוחד לזכרו. אורח הכבוד באולם "בית אהרון" היה נכדו-ח"כ יצחק (בוזי) הרצוג, יו"ר מפלגת העבודה וראש האופוזיציה בכנסת. לערב שיח והנחה יו"ר העמותה עו"ד גדי פרישטיק, הגיע קהל רב על אף שבאותו יום נשמעו בגוש דן מספר אזהרות. נכחו גם ראש העיר רן קוניק, סגניו והמשנים לראש העיר. אורחי הפאנל היו פרופ' אביעד הכהן, מקובל בעם ישראל, בני-מצווה בקהילתנו זוכים לתשומת לב רבה - עלייה לתורה, קריאת הפרשה, וברכה מפי הרב בנוכחות כל הציבור. גם נערים המגיעים מחוץ לקהילה זוכים לכבוד לא פחות. מועצת העמותה החליטה שיש לציין באופן קבוע גם את הגעתן של בנות הקהילה לגיל מצווה, כפי שנעשה כמה פעמים בעבר, וזאת כדי לבטא את המסר שנוכחותן בבית הכנסת רצויה וחשובה באותה מידה.

ח"כ הרצוג עם גדי פרישטיק יו"ר הקהילה

פרופ' דב שוורץ ושאל מיזליש, עיתונאי וסופר, שחקר את תולדותיו של הרב הרצוג. ח"כ יצחק הרצוג סיפר על סבו שנולד בפולין לאביו הרב יואל הרצוג ובגיל 9 היגר עם הוריו לאירלנד, שם התמנה אביו לרב קהילה. יצחק הלוי הרצוג הצעיר בחר תחילה באקדמיה ועשה שני דוקטורטים. אחד מהם במתמטיקה. לימים, הפך רב ראשי בעצמו. הרב קוק הביא אותו - כמעט באופן טבעי - לתפקיד הרב הראשי אחרי בא"י וכך הפך לרב הראשי הראשון והנערץ של מדינת-ישראל.

יוסף ארגמן

קהילת 'גבורת מרדכי' מתחדשת ומועלת לקליטת עוד משפחות צעירות. קהילה דתית-לאומית ותיקה ותוססת המקבלת בשמחה את כל האב בשערה. קהילה איכותית עם הפנים לכלל-ישראל, שותפת לכל אהבה גדולה לתורה, לעם ולארץ. בית-הכנסת מהיפים בארץ, שרותי קהילה מפותחים, שיעורים ופעילות תורנית ותרבותית מגוונת לכל הגילאים. רב קהילה ברע' ומוסדות חינוך מעולים. בלל גוש דן, 5 מקומות ישיבה בראשון

למידע עדכני על הקהילה ועל דעות פניות (קפה ואשרה) ניתן לפנות לרכזת הקליטה מיכל נוי: 052-6768272

מגבול מצרים לגבול רמת גן/ המשך מעמי 7 <<

ללמד בבית הספר "מודיעים" ביד אליהו. זאת תודות לריקי ברלין, חברתנו, שיצרה את הקשר. אומר ישראל: "ב'גבורת מרדכי' מצאנו קהילה חמה וחיה. בית הכנסת קרוב לבית. יש אנשים טובים ויקרים שמתקתקים את בית הכנסת. התקבלנו במאור פנים, הן מצד בני גילי והן מצד חברים שגילם מקביל לגיל של סבא וסבתא שלי. יש בקהילה ובעיר מגוון אנושי גדול. יש גם דתיים מסוגים שונים. זה מאוד חשוב לנו. הילדים שלנו לא ראו קודם רוסים, זקנים, או אתיופים. לא ראו, למשל, משפחות חד הוריות. לא רואים כאלה ביישובים. בגבעתיים יש טרונגיות וחד מעולה". שאלנו כיצד לדעתו יש "לשווק" את הקהילה? ישראל סבור כי ראוי לשווק את קהילתנו כקהילה חמה והטרונגית במיקום מעולה. לדבריו, זו הנסחתה המנצחת. מוסיפה רחלי: "חשוב לנו שהילדים יבינו שלחיות כאנשים דתיים זו בחירה ולא חיוב בגלל שכך חיים סביבנו. להיפך, יש גם חילוניים ואנחנו בחרנו להיות דתיים והאטרקציה היא אצלנו". בכל יום שני ישראל מעביר שיעורי תורה לשכנים. זאת, בנוסף לשיעורים לילדי הקהילה בשבת.

ספרים רבות, ספרים!

משך שנים רבות פעלה הספרייה שבחדר העיון תחת פיקוחו וניהולו של יונה לבאי ז"ל. עם פטירתו, נטל לידיו את האחריות דוד הלברשטם יבד"א. הודות לתרומות גדולות שהעניקו בניהם של יונה ואיילה לבאי ז"ל ומשפ' סולומון (בעלי חנות "פיקניק") להנצחת יקיריהם, הורחב שטח המדפים ונקנו ספרים וכתבי עת חדשים רבים. הספרייה של "גבורת מרדכי" כוללת כמובן תנ"ך ומפרשים, קדומים ומודרניים; משנה ותלמוד ועמם פירושים ומחקרים; ספרות הלכה, אגדה ומחשבה; ספרים על תפילה; אנציקלופדיות ומילונים. על כל זאת נוספה לאחרונה המגמה להרחיב ולהדגיש את תחום הספרות העוסקת בממשק שבין יהדות למחקר האקדמי. לאור זאת נרכשו מינייני כתבי עת המתעכנים באופן רציף ומקיפים את נושאי המשפט העברי, הלכה ומשפט, כלכלה והלכה, אמנות והלכה, ופסיכולוגיה והלכה. תלמידים ובחורי ישיבה אכן מגיעים מדי פעם לעיין בכתבים העדכניים. גם מדף ספרי הילדים התחדש והשתדרג, במטרה להקנות לילדים הרגלי קריאה בספרים ראויים. ההנהלה מזמינה את כל החברים לתרום ספרים מתאימים או להמליץ על ספרים שכדאי להעשיר בהם את ספריית

הילדים, תוך מתן דגש לגיל הרך, עד גיל 10. לפני כשנה הוחלט לפתוח את הספרייה בשעות קבועות פעם בשבוע, בזמן שבו חדר העיון פנוי משיעורים. המטרה הייתה לאפשר לכל הקהילה, ובכלל זה נשים וילדים, לפקוד את המקום בלי לחוות את אי הנעימות הכרוכה בהפרעה ללומדים שם. לשם כך התנדבו ציפי זר-כבוד וברברה ברקוביץ והן פותחות את הספרייה מדי יום שלישי בין השעות 16:00 ל-18:00. במהלך השנה האחרונה סייעו ציפי וברברה לדוד הלברשטם בתחזוקת הספרייה. הן עמלו על ניקיון המדפים, סידור הספרים בהתאם למספר הקטלוגי, והעברת הכרסות למחשב כדי ליצור קטלוג מסודר ונגיש. הודות להשקעה הרבה של צוות הספרייה בתחזוקה ובשעות הפתיחה, התאפשר להתחיל בהשאלת ספרי ילדים. הקוראים הצעירים והוריהם מוזמנים לבוא בשעות הפתיחה, לעיין בספרים ולבחור ספר בהשאלה. ניתן להוציא ספרי ילדים אך ורק

אנוני: אנדלי אליאס

כי הרי אי אפשר להצליח אם מנסים לתפוס מרובה מדי, ומצד שני - במה בעצם נמדדת הצלחת ההורה? האם בעיצוב ילדיו בצלמו וכדמותו בדיוק, או ביכולתו להכיל את כל זריותיהם ולהמשיך לקיימם כמשפחה אחת? ואיפה הגבול?

"תקופת מבחן" מוקרן לאחרונה גם בטלוויזיה, כמיני-סדרה (שניתן למצוא גם באינטרנט). אביגיל שפרבר, היוצרת, כותבת עליה כך: "היו שיגידו שהסדרה היא מיקרוקוסמוס של החברה הישראלית - והיו שיגידו שהסדרה מביאה סיפור של משפחה יוצאת דופן, מוזרה. יהיו שיגידו שהסדרה היא על יהדות מתחדשת, והיו שיגידו שזו לא דוגמא כללום. אבל אני מרגישה שזו סדרה על אמהות, ועל אהבה".

צילום: אביגיל שפרבר

סרט "תקופת מבחן" אביגיל שפרבר

סינמטק תל אביב

- איילת סקסטין -

לפני שבועות אחדים צפיתי בסרטת של אביגיל שפרבר, "תקופת מבחן", שזכה בתחרות הסרט הישראלי בפסטיבל דוקאביב השנה וחוקרן בסינמטק תל אביב ובסינמטקים נוספים ברחבי הארץ. בסרט שוררת היוצרת שיחות בין דמויות במשפחה וכך מגוללות את סיפורם של זוג הורים, שניסו להקים משפחה ציונית ודתית חדשה ערכים. עם תשעה ילדים משלהם ועוד בת מאומצת - תוהה על מידת הצלחתם. ילדיהם הריבים מאתגרים את כל ערכיהם: יש בהם חילונים, חרדים, יורדים, בעלי משפחות לא-נורמטיביות ומכולם מגדילה לעשות הבת הצעירה, המאומצת, שלמרות כל ההשקעה וההשתדלות לתת לה בית חם ואוהב, מידרדרת לפשע ונכנסת שוב ושוב לכלא.

יצאתי מן הסרט ברגשות מעורבים: מצד אחד תחושה ש"הם הביאו את זה על עצמם",

ראיתם מופע או סרט שריגש אתכם? קראתם ספר שטלטל אתכם? שמעתם שיעור ששק את עיניכם? ביקרתם בתערוכה שהותירה בכם רושם? אתם מוזמנים לשותף, להמליץ או למתוח ביקורת בפניה זו!

איילת סקסטין, נשואה למקס, מתורגמנית ואם להדר, עדי והילה. חברת קהילה מזה 17 שנים.

לתוצאות המבורכות. ועל כך יבואו על הברכה: עריית גבעתיים בניצוחו של ראש העיר מור רן קוניק, שפרס את חסותו על האירוע; ידידנו מר מושיק גולדשטיין המשנה לראש העיר; מר לאור סידוב, מנהל מחלקת האירועים שטרח, עמל, יגע ופיקח על המלאכה; ובנוסף - לחברת "מיקוד הפקות", שהפיקה את הערב בניצוחם של מנחם וקובי תודה מיוחדת לוועדת ההיגוי בהשתתפות בוגרים מורים ותלמידים, שתמכה את חלקה בחשיבה ובארגון.

בתום מופש החברים, התכנס הציבור הגדול לטקס רשמי שכלל ברכות של המכובדים הריבים, וכן מיצג הסיטור וועדכי על ייסוד של בית הספר, התפתחותו ועל העתיד הצפוי לו. עוד כלל הערב העלאת זיכרון הבוגרים שנפלו במערכות ישראל, הענקת אותות יקירי "אמונים" ותכנית אמנותית מגוונת. יזי רצון שבי"ת הספר ימשיך בדרכו החינוכית המשותפת על ערכי הנצח של עם ישראל וכן בהתחדשות יצירתית על-פי צרכי הדור והתקופה. כולנו מקווים שימשיך להיות מקום גידול וחינוך המאפשר לכל ילדה וילד להגיע למצוי המרבי של יכולותיהם. (נהג בן-כוכב הייתה מנהלת ביה"ס אמונים)

המפגש המחודש של חברי ילדות, חברים לספסל הלימודים, לתנועה ולדרך חיים. כולם חיפשו זה את זה וגם את המהנכים המיתולוגיים והאהובים. על הכול ריחפה מין אינטימיות משפחתית ותחושה חזקה של השתייכות לקהילת "אמונים", לציבור מאמין בערכי הנצח של ישראל, בעל חסד ועזרה הדדית, תחושת השתייכות למפעל חינוכי ציוני ממלכתי השואף למצוינות, כאז כן עתה. בוגריו נוכחים בכל שטחי העשייה במדינה: חינוך, רבנות, צבא, רפואה, משפט, תעשייה ומסחר, התיישבות ועוד ועוד. ציבור נפלא זה הוא תוצר של החינוך הממלכתי-דתי ושל הצינונות הדתית בארץ.

גם לילדי קהילתנו בדרום גבעתיים, "הרצוג-טבנקין", חלק פעיל בביה"ס בו גדלו וצמחו לתפארת. הרעיון לקיים כנס 70, היה רעיון מבורך! רגע גדול לחשבון נפש אישי, ציבורי ולאומי כאחד. ועל כך ברכת ישרי כוח למנהל איתן הגלילי, שפעל והפעיל את כל הדרוש כדי שנוכל ליהנות מפרי עמלנו כדברי המשורר: "הזורעים בדמעה, ברינה יקצורו". הכנת האירוע הצריכה משאבים רבים, השקעה בחשיבה, תכנון ועשייה בפועל. הודות למסייעים הריבים, ניתן היה להגיע

70 שנה
לכית ספר
אמונים גבעתיים
כנס בוגרים

שומרים אמונים "ל"אמונים"

70 שנה לבית-הספר הדתי לאומי בגבעתיים בו גדלו ובגרו ילדינו - חנה בן-כוכב -

בשעות בין הערביים של יום חמישי, י"ד בסיוון, התקבץ בפארק גבעתיים קהל גדול מאוד לציין 70 שנה לבי"ס אמונים. המשתתפים באו מכל קצות הארץ - ממחכים, מנהלים, מורים והורים, אורחים רבים, וכמובן - בוגרים! היו בהם דורות ומחוזרים של בני הציבור הציוני-דתי שגדלו בגבעתיים ובשכונות הסמוכות לה. היו בוגרים וגנצאים כבר בעשור השמיני לחייהם ולצדם - בוגרים שעמדו! חיליים וסטרונטים. התרגשות עצומה ריחפה באוויר. הפנים - נהרו. היה חיך מאוזן לאוזן ושרתה שמחה קורנת לרגל